

Bohoslužby v Zábřehu 1.ledna 2014

Lk 2, 16-21

Milé sestry, milí bratři, vědomí nového počátku dokáže dělat s člověkem divy. Začínající rok tak úplně vybízí k tomu, aby člověk něco změnil, aby hezky od začátku začal zase budovat svůj život, o kterém věří, že bude přeci jen o něco lepší, než doposud. Určitě je takové odhodlání dobré. Ukazuje, že člověk nad svým životem přemýšlí a dospívá k názoru, že je hodně místa pro nějakou změnu, hodně místa k tomu, aby se některé věci zlepšily. Je zvláštní, jakou sílu má obyčejná změna čísla v letopočtu. Jakoby najednou šlo to, k čemu dřív člověku chyběly síly či možná chyběla odvaha.

Každoroční touha začínat něco znovu odhaluje minimálně dvě důležité věci, které se týkají lidského života. Tou první věcí je nespokojenost se současným stavem. Je dobré, když se k ní člověk propracuje. Lidský život a svět, který vytváří, nejsou ideální. Poznání nedokonalosti toho, co člověk vytvořil, je prvním krokem k tomu, aby se mohl změnit a vytvořit tak něco pevnějšího, dokonalejšího. Zde někde začíná pokání a cesta obrácení. Je velmi pozitivní, když si člověk začne uvědomovat, že není žádný superman, který dělá všechno dobře, či alespoň lépe než ostatní. Vědomí potřeby změnit svůj život, dát v něm mnoho věcí do pořádku, ukazuje, že to není s člověkem zase tak zlé, má šanci vrátit se k Bohu a vymanit se tak ze služby hříchu. Tím se dostávám k druhé důležité věci. Ačkoliv člověk dochází k tomu, že je třeba něco změnit, nepoznává, kde je vlastně problém. Tím pádem nemá moc šanci, aby svá předsevzetí dovedl až do konce, aby je vydržel naplňovat déle než pár dní po začátku nového kalendáře.

Očekávání změny k lepšímu patří k lidskému životu. Vzdor různým filosofiím, které spatřují v člověku vrchol dokonalosti, je to s člověkem ve vztahu k dokonalosti dost komplikované. Chce ji dosáhnout, ale zároveň stále poznává, že zvolené prostředky moc nefungují. A tak se stává, že nadšení a touhu po změně vystřídá beznaděj nad tím, že se stejně nic nezmění. Proč o něco usilovat, když to dopadne zase špatně? Proč se snažit? Není lepší být stále stejný? Sice ne ve všem dokonalý, ale alespoň se nemusí člověk trápit tím, že bude marně usilovat o dosažení nedosažitelného. Špatně zakotvená změna, špatně zvolená cesta změny, situaci ještě zhoršuje. A tak se nakonec po počátečním nadšení nic s člověkem nezmění. Zase se vrátí ke svému životu, svým zápasům, pádům, nechtěnému ubližování druhým.

Boží lid také procházel tímto marným bojem. Celé generace toužily, aby se vymanily z koloběhu viny a smíření a opětovné viny. Měly zákon Mojžíšův, který poměrně jasně ukazoval, kde všude člověk dělá chyby, kde jsou jeho nedostatky. Ale cesta skutečné změny se najít nedala. Za vinu tekla krev obětních zvířat, aby se znovu člověk provinil a znovu přinášel oběť usmíření. V tomto koloběhu se však objevilo světlo v podobě Božího zaslíbení. Nebude pořád takto, jednou přijde čas skutečné změny a vykoupení člověka. To je veliká naděje. I když zatím měla jen mlhavé obrysy, dávala člověku sílu, aby nerezignoval, ale stále se snažil žít jako Boží obraz.

V nové naději, kterou Bůh člověku vlil, se začalo ukazovat i to, kde je vlastně problém nového počátku. Je v člověku, v jeho přístupu k životu, k sobě samému i k Bohu. Co vlastně vyjadřuje člověk různými předsevzetími, že teď bude vše jiné? Vyjadřuje svou nedokonalost, chybovost svého jednání. Ale zároveň ukazuje ramena, že je to on, který to dokáže změnit. Proto nezmění nic. Je to jako snaha opravit praskající zeď tím, že ji nově namalujeme. Ono to chvíli vzbudí dojem, že je vše v pořádku. Ve skutečnosti to ale může být ještě horší. A tak i snaha člověka změnit se sám ze svých sil může končit ještě větším propadnutím do lidské bídy, do lidských vin. Člověk, který hřeší, je jako ptáček lapený v síti. Čím více se bude snažit z té sítě dostat, tím více se do ní zamotává. Jediná cesta ven vede tím, že jej někdo vytáhne. A to je i naše situace. Abychom se mohli dostat na cestu k dokonalosti, potřebujeme poznat, kde je vlastně náš problém. Není totiž v jednotlivých činech, které se můžeme rozhodnout změnit. Je v našem srdci, které sami změnit nedokážeme.

Naděje, která živila Boží lid, se naplnila jednou v noci, když se v Betlémě narodilo dítěátko a dostalo mu jméno Ježíš. Už to jméno samotné hodně prozrazuje. Spása je v Bohu. Tam je třeba ji hledat. Nezachrání nás sebelepší zákony, sebelepší techniky ovládání mysli a těla. Nic, co vychází z nás, nic z toho nepomůže, abychom došli spásy a záchrany. Spása není v našem rozhodnutí. Prostě to nefunguje tak, že si řekneme, od teď jsme lepší lidé a budeme se tak i chovat. Teď nastal okamžik, kterým změníme své jednání. Naše proměna nevychází z toho, že se tak rozhodneme. Ono to funguje trochu jinak. Problém lidského rodu je totiž v tom, že se otočil zády k Bohu. Nechtěl se řídit jeho radami, nechtěl ho mít nad sebou jako Pána. Řekl si, že na vše stačí sám. Vystačit sám bez Boha tedy znamená být stále tím vzpurným tvorem, který sám sebe vidí na vrcholu, na místě, kde by měl být spíše Bůh. Má-li se změnit lidský život, musí se změnit právě v tomto bodě svého uvažování. Boha nelze nahradit svým já. Boha je třeba přijmout, najít k němu cestu, stát se opět tím, kdo přijímá jeho ruku a dá se jí vést. Něco nového tak začíná ve chvíli, kdy člověk pozná, že z té sítě, do které se lapil, ho může vyprostit skutečně jen Bůh a nikdo jiný. Nejde to vlastní silou, jde to jen Božím přičiněním.

Je pro nás asi docela normální, že když se do něčeho pouštíme, tak si stanovíme nějaký bod, od kterého se odrazíme. Začátek roku je dobrá příležitost začít dělat věci jinak. Jenže je třeba být na pozoru. Nezapomínejme na Ježíše, na to, že u něj je skutečně nový začátek. Jestli poznáváme, že náš život potřebuje změnu, jestli chceme ve svém životě něco změnit, je třeba

začít u Ježíše. On je výchozí bod našeho nového života. Jeho příchod je přesně to, co nám dává možnost nechat se vytáhnout z našich sítí hříchu a být zase svobodni. Stejně tak náprava mnoha věcí, které jsme zkazili, může začít jen u něj a s ním. On je ten, kdo může přetvořit lidské srdce tak, aby v něm dostal prostor Bůh, aby byl znovu Pánem, což je důležité, abychom vůbec něco pak sami změnit dokázali.

Přichází opět nový rok. Přehouplo se další čísilko v letopočtu a nejedno lidské srdce je plné napětí, co dál se změní? Týká se to určitě i nás. Také žijeme v napětí, co všechno ten další rok přinese. Svět kolem nás se hodně mění a nikdo nikdy neví, jak se tyto změny odrazí v našich životech. Jistě je mnoho věcí, které sami chceme dělat jinak, lépe. Vždyť při pohledu zpět zjišťujeme, že se mnoho věcí stále nedaří tak, jak bychom si přáli. A tak se můžeme těšit, že třeba konečně se něco pohne a změní, bude lépe. Proč by také nemělo? Vždyť si připomínáme nejen nějakou změnu letopočtu, ale zároveň i Ježíše, našeho Spasitele. Spolu s ním můžeme vykročit na další část naší cesty života. To je ohromná milost. Vždyť se k nám tak dostává průvodce, který se na rozdíl od nás v té džungli kolem vyzná. Proto raději nebudme moc silní v ramenou, jak všechno v tom roce zvládneme a dáme do pořádku. Spíš se ztišme před Pánem a prosme o jeho požehnání.

Ježíš má skutečně úžasnou moc. Už když se narodil, dokázal přinést radost pastýřům. Jen ho viděli a už jásali a zpívali Bohu chvalozpěv. Smíme se k nim přidat. Sice Ježíše nevidíme, ale poznali jsme jeho jméno. A to jméno je celé evangelium, radostná zpráva pro člověka. Bůh je naše spása. Není to úžasné zjištění? Je-li nám spásou, pak nemá v úmyslu nás zničit, ale smíme se spolehnout, že udělá vše, aby nás zachránil. Je to i veliká úleva. Spása není v nás, ani v ničem okolo nás. Nezáleží na nás, na okolnostech našeho života. Je v Bohu a záleží na jeho lásce a milosti. Proto je otevřená každému člověku, proto je posilou života každého z nás. A tak možná více než myslet na to, co bude, bychom mohli myslet na Ježíše, na to jak ho pustit do svého života, jak ho následovat, jak to udělat, abychom byli jako on. A hlavně, jak to udělat, abychom vždy slyšeli jeho hlas, abychom nepřeslechli, když nám říká, že právě teď je ten pravý čas, abychom něco začali, něco změnili, šli tudy či se zastavili. Nikoliv v číslech a velkých slovech, ale v Bohu a jeho lásce ukázané v Ježíši Kristu je naše spása, je ten skutečný nový počátek.

Pane Ježíši, tvé jméno toužíme vyznávat každého dne. K tobě chceme patřit. Možná je mnoho věcí, co nám v tom brání, ale víme, že tvá láska je všechny dokáže porazit a dovést nás tak zpět k tobě a tvému Otci v nebesích.

Amen.

Nový rok 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Neděle, 09 Únor 2014 14:25 - Aktualizováno Neděle, 09 Únor 2014 14:26
